

Sygn. akt: I C 1328/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bartłomiej Fiejdasz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S A z siedzibą we W.

przeciwko E. G.

o zapłatę kwoty 9.632,59 zł

I. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz strony powodowej (...) Banku SA we W. kwotę 380,00 zł (słownie: trzysta osiemdziesiąt złotych) wraz z:

- umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

- umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

II. umarza postępowanie co do kwoty 1 440,00 zł (słownie: jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych).

III. w pozostałym zakresie powództwo oddała.

IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1 217,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od strony powodowej (...) Banku SA we W. kwotę 361,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt jeden złotych).

Sygn. akt I C 1328/15

UZASADNIENIE

wyroku z 26 kwietnia 2016 r.

Powód (...) Bank S.A. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. G. kwoty 9 632,59 zł.: w szczególności 7 056,27 zł. jako kwoty kapitału wraz z dalszymi odsetkami karnymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 17.07.2015 r. do dnia zapłaty, 2 543,02 zł. jako kwoty sumy odsetek umownych i karnych naliczonych do dnia 16.07.2015 r. wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia wniesienia pozwu tj. 20.07.2015 r. do dnia zapłaty,

33,30 zł. kosztów monitów i upomnień, oraz kosztów procesu wg norm przepisanych w szczególności kosztów: opłaty sądowej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Powód wskazał, że jest następcą prawnym (...) Bank (...) S.A., z którym pozwana w dniu 09 kwietnia 2010 r. zawarła umowę kredytu nr (...), kredyt ten miał być spłacany w miesięcznych ratach, którego ostateczny termin spłaty upłynął w dniu 23.04.2015 r. i całe roszczenie stało się wymagalne. Pozwana nie uregulowała całego zobowiązania wynikającego z umowy mimo wezwań i monitów.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wydanego w dniu 11 września 2015 r., pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia w/w umowy kredytu. Podniosła, że w trakcie spłaty zwróciła się do powoda wnioskiem o restrukturyzację i obniżenie wysokości rat., na co powód wyraził zgodę w piśmie z dnia 23.03.2011 r. Pozwana miała spłacać pozostałe zadłużenie w 94 ratach po 180 zł. do 23 dnia każdego miesiąca, z czego się wywiązywała. Podniosła, że dokłada wszelkich starań mimo trudności zdrowotnych i materialnych, aby wpłaty były w terminie. Wskazała także wysokość rat uiszczanych w każdym miesiącu 2014 r. i 2015 r., zobowiązując się do dołączenia oryginałów wpłat (k. 9-10).

W odpowiedzi na sprzeciw, z uwagi na dokonanie przez pozwaną wpłat po wniesieniu pozwu, strona powodowa cofnęła pozew o kwotę 607,24 zł. względem kapitału i kwotę 472,76 zł. względem odsetek. Podtrzymała pozew w zakresie kwoty 6 449,03 zł. wraz z dalszymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego, 2 070,26 zł. tytułem odsetek wyliczonych kwotowo wraz z odsetkami, 33,30 tytułem kosztów monitów i upomnień (k. 44-45).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła ponownie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa według norm przepisanych. Wskazała, że powód wbrew dokonanej nowacji stosunku zobowiązaniowego, jak nastąpiła w dniu 23 marca 2011 r. domaga się zapłaty całości zobowiązania zgodnie z brzmieniem pierwotnie zawartej umowy. Zgodnie z zawartym porozumieniem pozwana miała spłacać kredyt w 94 ratach po 180 zł. płatnych do 23 – go dnia każdego miesiąca. Pozwana wbrew twierdzeniom strony powodowej regularnie spłacała raty kredytu w wysokości 180 zł. Pozwana kategorycznie zaprzecza, że otrzymała pisma z 21 stycznia 2013 r. i 18 grudnia 2012 r. i podnosi, że pisma te załączone jako dowód w sprawie, nie zostały podpisane przez osobę uprawnioną. Pozwana zakwestionowała także sposób wyliczenia umownych odsetek, które zostały wyliczone zgodnie z pierwotną umową, wbrew ustaleniom dokonany w porozumieniu z 23 marca 2011 r. Zobowiązanie które powstało na skutek nowacji umowy określało inny sposób spłaty zobowiązania i nigdy nie zostało przez powódkę skutecznie rozwiązane – a więc obowiązuje do dnia dzisiejszego. Termin całkowitej spłaty kredytu do dnia dzisiejszego nie upłynął, a więc żądanie zwrotu należności głównej w pełnej wysokości, jak również odsetek w sposób wyliczony przez stronę powodową jest niewymagalne, zaś roszczenie dochodzone pozwem co najmniej przedwczesne i zupełnie nieuzasadnione (k. 53-57).

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2016 r. pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia niespłaconych rat kredytowych.

W odpowiedzi na powyższe pismo powód wskazał, że pozwana była świadoma, że harmonogram spłat z 23.03.2011 r. przestał obowiązywać, na co przedstawił dowód w postaci pisma E. G. z dnia 30 stycznia 2012 r. Zaprzeczył, aby pozwana regularnie dokonywała wpłat zgodnie z w/w harmonogramem. Z uwagi na dokonanie przez pozwaną wpłat po wniesieniu pozwu, strona powodowa cofnęła pozew o kwotę 785,37 zł. względem kapitału i kwotę 654,63 zł. względem odsetek. Podtrzymała pozew w zakresie kwoty 6 270,90 zł. wraz z dalszymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego, 1 888,39 zł. tytułem odsetek wyliczonych kwotowo wraz z odsetkami, 33,30 tytułem kosztów monitów i upomnień (k. 44-45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 kwietnia 2010 r. pozwana E. G. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...). Następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. jest powód (...) Bank (...) S.A. Zmiana poprzez przejęcie (...) Bank (...) S.A.

przez stronę powodową została w dniu 01 marca 2011 r. wpisana do rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego na mocy postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu VI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego.

W myśl postanowień zawartej umowy, pozwana była zobowiązana do spłacenia kredytu w 60 ratach po 336,37 zł. płatnych do 23 – tego dnia każdego miesiąca, począwszy od maja 2010 r. do dnia 23 kwietnia 2015 r., który został oznaczony jako termin płatności ostatniej raty. W myśl pkt 10 zawartej umowy niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie powoduje powstanie przeterminowanego zadłużenia, od którego mogą być naliczane odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, obowiązującej w dniu naliczania odsetek karnych (na dzień zawarcia umowy 20%). Natomiast w pkt 17 umowy zawarto zapis, że niedopełnienie przez kredytobiorcę warunków umowy, a w szczególności nieuregulowanie dwóch pełnych rat, uprawnia bank do wypowiedzenia umowy w terminie 30 dni i postawienia całego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności; wypowiedzenie uprzedzi pisemne wezwanie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. W pkt 14 umowy zastrzeżono, że wszelkie zmiany umowy wymagają zachowania formy pisemnej. Załącznikiem do umowy była tabela opłat i prowizji obowiązujących w (...) Bank (...) S.A.

Pozwana w trakcie trwania umowy kredytowej zwróciła się do powoda z wnioskiem o restrukturyzację i obniżenie wysokości rat. Pismem z dnia 23 marca 2011 r. E. G. została poinformowana o przychylnym załatwieniu jej wniosku i zmianie warunków umowy poprzez zmniejszenie wysokości raty miesięcznej do kwoty 180 zł, rozłożeniu kredytu na 94 rat płatnych jak wcześniej, tj. do 23 – tego każdego miesiąca. Ostateczny termin spłaty przypadał na 23 stycznia 2019 r.

Zgodnie z pierwotnie zawartą umową do marca 2011 r. pozwana winna na rzecz powoda dokonać wpłat w łącznej kwocie 3 704,03 zł., natomiast wpłaciła 3 417,65 zł. Natomiast od kwietnia 2011 r. do lipca 2015 r. E. G. winna dokonać na rzecz banku zapłaty 51 rat po 180 zł., co daje łącznie kwotę 9 180 zł.

W rzeczywistości wpłaciła kwotę 8 540,00 zł.

Po wniesieniu pozwu pozwana wpłaciła powodowi następujące kwoty: w dniu 03.08.2015 r. – 180 zł, w dniu 01.09.2015 r. – 180 zł, w dniu 01.10.2015 r. – 180 zł, w dniu 02.11.2015 r. – 180 zł, w dniu 02.12.2015 r. – 180 zł, w dniu 05.01.2016 r. - 180 zł, w dniu 03.02.2016 r. – 180 zł, w dniu 03.03.2016 r. – 180 zł, w dniu 15.04.2016 r. – 180 zł.

Pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. pozwana, w odpowiedzi na pismo przesłane jej przez stronę powodową o anulowaniu nowego harmonogramu spłaty kredytu, wniosła o spłatę kredytu według harmonogramu z 23 marca 2011 r.

/dowód: wykaz kosztów monitów i upomnień z 16.07.2015 r. – k. 29-30; umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) z 09.04.2010 r. – k. 31-33; tabela opłat i prowizji (...) Bank (...) S.A. – k. 34; historia połączeń telefonicznych – k. 46; historia kredytowa – k. 47; pismo do pozwanej z 23.03.2011 r. – k. 11; dowody wpłaty z 29.03.2012 r., 22.01.2011 r. 10.07.2012 r., 10.03.2011 r., 06.08.2012 r., 01.08.2011 r., 17.09.2012 r., 31.10.2012 r. – k. 59-60; kopia wydruku z konta pozwanej – k. 61-63; polecenia przelewu z 02.09.2011 r., 16.04.2012 r., 22.05.2012 r., 30.05.2012 r., 31.10.2012 r., 25.01.2013 r., 24.02.2013 r., 10.04.2013 r., 28.06.2013 r., 31.07.2013 r., 02.09.2013 r., 04.11.2013 r., 02.12.2013 r., 03.01.2014 r., 06.02.2014 r., 05.03.2014 r., 01.04.2014 r., 05.05.2014 r., 03.06.2014 r., 02.07.2014 r., 04.08.2014 r., 01.09.2014 r., 06.10.2014 r., 03.11.2014 r., 03.12.2014 r., 05.01.2015 r., 04.02.2015 r., 03.03.2015 r., 02.04.2015 r., 04.05.2015 r., 01.06.2015 r., 03.07.2015 r., 03.08.2015 r., 01.09.2015 r., 01.10.2015 r., 02.11.2015 r., 02.12.2015 r., 05.01.2016 r., 03.02.2016 r., 03.03.2016 r. – k. 64-103; potwierdzenie przelewu z 15.04.2016 r. – k. 110; zeznania pozwanej E. G. – k. 115-/2-116/

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zgromadzonych w sprawie dokumentach. Zostały one sporządzone w wymaganej przez prawo formie, przez osoby do tego upoważnione, a żadna ze stron nie kwestionowała ich legalności lub autentyczności.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki E. G. w całości, gdyż są spójne, logiczne, uzupełniają się w całości z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z dokumentów. E. G. co prawda kwestionowała otrzymanie z banku pisma odwołującego harmonogram spłat ustawy 23 marca 2011 r., lecz ostatecznie przyznała, że mogła takie otrzymać, ale pisma przedstawione przez stronę powodową są niepodpisane i nie jest wiadomym, od kogo pochodzą.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega uwzględnieniu jedynie w niewielkiej części.

Bank wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsolidacyjny zawartej z pozwaną E. G. w dniu 09.04.2010 r. Umowa ta w zakresie warunków dotyczących ilości i wysokości rat, a co za tym idzie końcowego terminu spłaty, uległa zmianie na wniosek pozwanej w dniu 23 marca 2011 r. Od kwietnia 2011 r. pozwana była zobowiązana do uiszczenia 94 miesięcznych rat, każdej w wysokości 180 zł.

Powód tymczasem dochodzi całego niespłaconego kapitału, wynikającego z zawartej z pozwaną umowy kredytowej w jej pierwotnym brzmieniu, tj. według jej zapisów z dnia 09.04.2010 r., ponieważ, zdaniem powoda, w oparciu o pisma z dnia 18.12.2012 r. i 21.01.2013 r. doszło do anulowania nowego harmonogramu spłaty i powrotu do harmonogramu wynikającego z pierwotnej umowy, a więc termin spłaty kredytu upłynął w dniu 23 kwietnia 2015 r. i cała należność jest wymagalna.

Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić. W ocenie Sądu bezpodstawne i nieudowodnione jest twierdzenie, że doszło do kolejnej zmiany umowy co do wysokości rat i powrotu do „starego” końcowego terminu spłaty kredytu. Anulowanie nowego harmonogramu spłaty (tego z 23.03.2011 r.) oraz powrót do poprzedniej wysokości i ilości rat jest zmianą umowy. Zgodnie z pkt 14 umowy z dnia 09 kwietnia 2010 r., wszelkie jej zmiany wymagają zachowania formy pisemnej. Powód jako dowody anulowania nowego harmonogramu, przedłożył pisma z 18.12.2012 r. (wezwanie do zapłaty) i 21.01.2013 r. (anulowanie harmonogramu), które to pisma jednak nie są opatrzone żadnym podpisem, dodatkowo bez dowodów ich nadania czy doręczenia pozwanej. Powódka przyznała ostatecznie, że mogła otrzymać pismo od powoda datowane na dzień 21.01.2013 r., informujące o anulowaniu nowego harmonogramu spłaty kredytu. Nawet jeżeli przyjąć, że pozwana otrzymała to pismo, to z uwagi na brak podpisu nie może być ono uznane za pisemną zmianę umowy.

W ocenie Sądu nie można też potraktować tych pism jako wypowiedzenia umowy i postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności, bo pismo nie opatrzone podpisem nie spełnia warunku wypowiedzenia umowy na piśmie. Wobec powyższego należy stwierdzić, że umowa obowiązuje nadal, a powód nie może domagać się zapłaty rat niewymagalnych, lecz wyłącznie rat już wymagalnych, a niezapłaconych przez pozwaną.

Natomiast co do rat wymagalnych, niezapłaconych przez pozwaną, E. G. podniosła zarzut ich przedawnienia, który w ocenie Sądu należy uwzględnić. Ogólne terminy przedawnienia określa kodeks cywilny w art. 118. Zgodnie z nim, roszczenia majątkowe przedawniają się po 10 latach, chyba że przepis szczególny na zasadzie wyjątku określa inny termin. Jeżeli jednak roszczenia majątkowe związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej to przedawniają się one znacznie szybciej, bo już po 3 latach. Ten sam 3 letni termin obowiązuje dla przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe np. o odsetki. Termin przedawnienia zaczyna biec od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie jest wymagalne, gdy wierzyciel może żądać od dłużnika, aby je spełnił a po stronie dłużnika taki obowiązek zachodzi. Przy długu pieniężnym, co do zasady, roszczenie jest wymagalne, gdy upłynął termin jego zapłaty.

Jeżeli chodzi o określenie terminu przedawnienia przy umowie kredytu, to należy stwierdzić, że bank jest przedsiębiorcą, a kredyty, które udziela swoim klientom związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zatem roszczenie banku wynikające z niespłaconego kredytu przedawnia się po upływie 3 lat od dnia wymagalności.

Dotyczy to wszystkich kredytów, zarówno tych udzielanych konsumentom jak i przedsiębiorcom. Cel czy sposób wykorzystania kredytu są bez znaczenia.

Na gruncie umowy kredytu należy odróżnić dwa pojęcia – terminu wymagalności od terminu płatności (zapadalności) poszczególnych rat. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Z tą też chwilą następuje początek biegu terminu przedawnienia. Doniosłość prawna wymagalności wiąże się z jej nadejściem, w przeciwieństwie do terminu spełnienia świadczenia, którego doniosłość prawna wiąże się z wygaśnięciem, rodząc konsekwencje w postaci opóźnienia albo zwłoki. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania, w tym również niezwłocznie po jego powstaniu. Początek wymagalności nie da się ująć w jedną regułę obowiązującą dla wszystkich stosunków prawnych, zależy on bowiem od charakteru zobowiązań i ich właściwości (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNC 1992/7-8/137).

W sytuacji, gdy kredyt spłacany jest w ratach, roszczenia banku wynikające z poszczególnych rat mają odrębne terminy przedawnienia, liczone od daty, kiedy dane raty mają być płatne zgodnie z umową kredytu. Roszczenie banku dotyczące każdej z rat będzie przedawniać się w różnych datach, gdyż dane raty mają różne terminy płatności, a tym samym inne terminy wymagalności. Wyjątkiem jest tu jedynie sytuacja, w której umowa kredytowa została wypowiedziana - wskazano termin spłaty całego długu wynikającego z umowy. W takim przypadku termin przedawnienia liczony jest od dnia wskazanego w wypowiedzeniu jako termin spłaty kredytu. W ustalonym stanie faktycznym należy stwierdzić, że nie doszło do wypowiedzenia umowy kredytu, tak więc termin przedawnienia należy liczyć osobno dla terminu płatności każdej z rat.

Tak więc każda rata kredytu przedawnia się po 3 latach od terminu płatności, czyli przedawnione są raty niezapłacone przed dniem 20.07.2012 r. (3 lata wstecz od wytoczenia powództwa). Wpłaty dokonane przez pozwaną przedstawia tabela wpłat (k. 29-30) oraz dowody wpłat (k. 59-103). Do marca 2011 r. E. G. winna dokonać wpłat na łączną kwotę 3 704,03 zł (11 rat po 336,73 zł), natomiast wpłaciła 3 417,65 zł. Należy więc stwierdzić, że pozwana w tym okresie nie wpłaciła należnej powodowi kwoty 286,38 zł., która jednak zgodnie z powyżej zaprezentowanym stanowiskiem, uległa przedawnieniu. Od momentu zmiany umowy, tj. od kwietnia 2011 r. do 20.07.2012 r. pozwana winna wpłacić na rzecz powoda 9 rat po 180 zł za 2011 r. i 6 rat po 180 zł za 2012 r., co łącznie daje 2 700 zł. Biorąc pod uwagę dołączone do akt postępowania dowody wpłaty, należy stwierdzić, że pozwana wpłaciła w tym okresie na rzecz pozwanego kwotę 2 620 zł, tak więc o 80 zł za mało i podobnie jak w sytuacji powyższej, roszczenie co do tej brakującej kwoty także uległo przedawnieniu.

Z kolei po dniu 20 lipca 2012 r. (czyli w okresie nieprzedawnionym) pozwana wpłaciła na rzecz pozwanego kwotę 5 920 zł, a powinna 6 480 zł, tak więc o 560 zł za mało. Ta kwota jest nieprzedawniona, zatem w zakresie kapitału mogła zostać zasądzona na rzecz strony powodowej. Niemniej jednak pozwana po wniesieniu pozwu, zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat, uiściła na rzecz powoda z tytułu płatności kolejnych rat kredytu łączną kwotę 1 620 zł (9 rat, w tym ostatnia w dniu 15.04.2016 r.). Powód cofnął pozew co do kwoty 1 440 zł (k. 112), więc zgodnie z treścią art. 355 k.p.c. w tym zakresie postępowanie podlegało umorzeniu (punkt II wyroku). Natomiast ostatnia zapłacona rata w kwocie 180 zł, co do której powód nie cofnął powództwa, pomniejsza należność główną, która w tej sytuacji wynosi 380 zł (560 zł – 180 zł). Powód dochodził zwrotu całej pożyczki, a nie tylko zaległych rat, a ta wpłata została dokonana na poczet spłaty pożyczki, zatem musi zmniejszać należność powoda.

Dlatego też ostatecznie powodowi należy się kwota 380 zł, którą zasądzono w punkcie I punkt wyroku na podstawie w/w umowy.

Co do żądania pozwu w zakresie odsetek umownych i karnych należy stwierdzić, że odsetki również przedawniają się z upływem 3 lat (uchwała SN 7 sędziów z dnia

26 stycznia 2005 r. III CZP 42/04), tak więc odsetki należne stronie powodowej przed 20 lipca 2012 r. uległy przedawnieniu. Odnośnie odsetek za dalszy okres to, w ocenie Sądu, roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem powód nie wskazał sposobu obliczania odsetek i zasad ich kapitalizacji, a jedynie łączną ich sumę, nie jest wiadomym, która część dotyczy wymagalnych rat, powód wyliczył je, uznając, że cała należność jest wymagalna, więc to wyliczenie jest nieprzydatne. Dlatego trzeba je uznać za nieudowodnione, a co za tym idzie w tym zakresie powództwo oddalić.

Sąd zasądził od należnej powodowi, nieprzedawnionej kwoty 380 zł odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych od dnia 01 stycznia 2016 r. (punkt I wyroku). Z dniem 1 stycznia 2016 r. uległa zmianie treść przepisów ustawy Kodeks cywilny, regulujących wysokość odsetek. Według art. 481 § 2¹ kc maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). W myśl art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Tak więc do dnia 31 grudnia 2015 r. powodowi odsetki należą się w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, a od dnia 01 stycznia 2016 r. w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych (punkt I wyroku).

Powód pozwem dochodził także od pozwanej kwoty 33,30 zł tytułem zwrotu kosztów monitów i upomnień wysyłanych do E. G.. Sąd oddalił powództwo w tym zakresie jako nieudowodnione uznając, że powód nie przedstawił dowodów nadania lub doręczenia pozwanej upomnień i wezwań do zapłaty; wydruk z sytemu (k. 46) w ocenie Sądu nie jest wystarczającym dowodem wysyłania monitów i upomnień, a żądana kwota nie pokrywa się z wykazem monitów (k. 29). Pozwana E. G. w swoich zeznaniach zaprzeczyła, aby powód kierował do niej pisma z dat, jak w w/w wykazie (k. 56).

Zgodnie z art. 100 zd. 2 kpc sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Należy stwierdzić, że powódka wygrała proces praktycznie w całości, tak więc Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 1217 zł. (1 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

Ponadto, Sąd nakazał ściągnąć od strony powodowej (...) Bank S.A. we W. kwotę 361,00 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej (wniosek pełnomocnika powoda z 25.04.2016 r. jest przedwczesny i bezskuteczny).
2. kal. 14 dni.